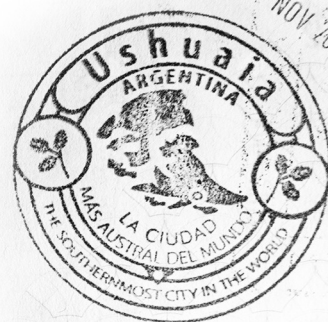

tiellä

[KONTTILAIVALLA AMERIKKAAN]

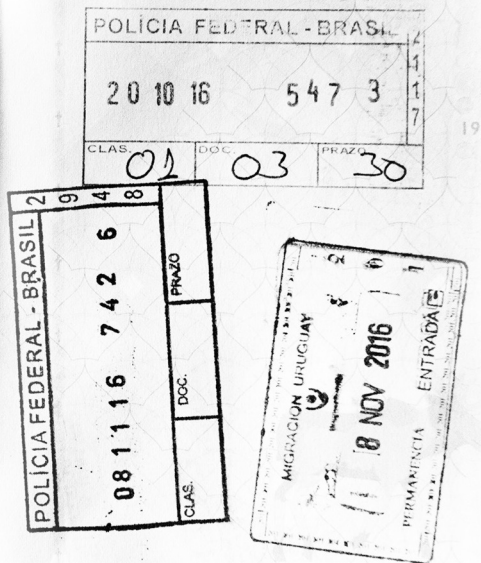
Elina Nuortie
TASKURAPU™

tiellä

[KONTTILAIVALLA AMERIKKAAN]

tiellä-trilogian 2. osa

Tiellä - Konttilaivalla Amerikkaan: Tiellä-trilogia 2/3

Teksti, kuvat ja kirjan ulkoasu: Elina Nuortie

Vedenalaiskuvat ja muutama muu: Oskari Nuortie

Kielenhuolto: Tiina Tarkiainen

Kustantaja: Taskurapu, Helsinki, 2021

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-68267-5-2 (sid.)

978-952-68267-6-9 (ePub)

Matka opettaa ja muuttaa ihmistä,
eikä se aina ole kivaa.

Elina & Oskari Villarricalla

6

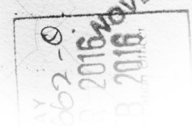
Tiellä-trilogian toisessa osassa lähdetään seitsemän kuukauden reissulle Euroopan halki Ranskan Le Havreen ja rahtilavalla Atlantin yli Amerikkoihin. Siellä tie vie Etelä-Amerikan ympäri Väli-Amerikkaan ja lopulta Alaskaan Kodiakinsaarelle. Trilogian ykkösosassa painellaan Siperian-junalla reppureissulle Kiinaan ja Kaakkois-Aasian läpi Indonesiaan. Kolmannen osan aiheita ovat muiden muassa Korean niemimaa, Japanin eteläsaaret sekä Australian ja Uuden-Seelannin "road tripit". Matkaa tehdään erilaisilla teillä ja välineillä ja mahdollisimman paljon pallon pintaa pitkin.

Kirjasarja pohjautuu kolmen vuoden reissuista kertyneisiin blogiteksteihin, tuhansiin valokuviin sekä valtavaan määrään kokemuksia, sattumuksia ja kommelluksia. Blogi puolestaan syntyi tarpeesta kirjoittaa tapahtumat muistiin paitsi omaksi ja läheisten iloksi myös ideoiksi ja neuvoiksi kaikille maailmasta, erilaisista kulttuureista ja meitä erityisesti inspiroineista luontokohteista kiinnostuneille. Blogi oli totaalisen epäkaupallinen, joten kaikki kehut ja haukut ovat tulleet suoraan sydäimestä ilman minkäänlaista taloudellisen hyödyn tuomaa painetta tai taakkaa.

"Jännittävää nojatuolimatkaa!"

toivottavat:

graafikko-valokuvaaja-kirjoittaja Elina
ja ex-toimari Oskari

[TIE VIE...]

GOTLANTIIN	8	PERUN PUOLELLE	180
EUROOPAN HALKI	16	PUOLEN VUOSITUHANNEN TAA	186
EN FRANCE!	24	PISCOTTA PISCOON	200
ATLANTIN YLI	28	TUNNELMASTA KOLMANTEEN	208
ETELÄ-AMERIKKAAN	34	AMAZONIN LATVOILLE	212
PYHIMYSTEN KAUPUNKIIN	40	ECUADORIN RAJAN TAA	218
PANTANALIIN	48	TAKAISIN ANDEILLE	226
CATARATAS DO IGUAÇUUN	56	TULESTA SYNTYNEILLE SAARILLE	230
TU(U)RILLA PORTO ALEGREEN	62	SAN CRISÓBALIN LUONTOON	240
PAHOLAISENNOKKAAN	66	KUUMA(A)N SALSAN PÄÄKAUPUNKIIN	248
URUGUAYN SARMAANTEIHIN KAUPUNKEIHIN	74	RANKAN MENNEISYYDEN MEDELLÍNIIN	254
BUENOS AIRESIIN	80	CARTAGENA DE INDIASIIN	260
VALDÉSIN NIEMIMAALLE	84	PURJEILLA VÄLI-AMERIKKAAN	268
KOHTI TULIMAATA	90	CIUDAD DE PANAMÁAN	278
USHUAIAAN	96	RIKKAALLE RANNIKOLLE	284
JÄÄTIKÖLLE	102	COSTA RICAN PARHAISIIN	290
HÖYRYÄVÄLLE VUORELLE	108	SAN JUAN DEL SURIIN	308
SINISILLE TORNEILLE	114	LAAVAAN JA LATVUKSIIN	312
KUNKKUPINKKUJA KATSOMAAN	120	¡VIVA, NICARAGUAAN!	318
UNELMIEN VUONORISTEILYLLE	126	MAAILMASTA TOISEEN	324
CHILEN JÄRVISEUDULLE	134	RAJASEUDULLE KODIAKIIN	330
TULIVUORTA HUIPUTTAMAAN	140	ALASKANLAHDELLE ALEUTTIEIN KAINALOOON	336
MARIAN LASTEN KAUPUNKIIN	146	KOTIIN	348
CAMA-BUSSILLA ATACAMAAN	152	TURVALLISTA MATKAA!	352
BOLIVIAN YLÄNGÖILLE	158	PAKKAUSLISTA KAHDELLE	355
MAAN SYNTYSIJOILLE SUCREEN	168	KARTTA	356
TITICACAN AALLOILLE	174	JÄLKIMIETTEITÄ	359

[GOTLANTIIN]

25.9.2016

8

Kaakkoishorisontissa erottuu tumma viiru. Lähempänä alkaa hahmottua matalan kitumännikön peittämä saari, joka tuo elävästi mieleen Korppoon Jurmon Saaristomereltä. Ei epäilystäkään, etteikö tuolla viihtyisi! Destination Gotlandin kiinalainen autolautta kaartaa nimikkosaarensa jyrkän aallonmurtajan suojaaman ”pääkaupungin” satamaan. Kun saaren pohjoiset rannat näyttävät mereltä lähestyttäessä matalilta ja laakeilta, kaupungin eteläpuolella ne kasvavat korkeiksi äkkijyrkiksi seinämiä. Samanlaisia ei Jurmosta tai mistään muualtakaan Suomesta löydy.

Viimeinen viikko ennen lähtöä meni pikakelauksella. Muutimme Kemiön ulkosaaristosta Espoon Nöykkiöön väliaikasmajoitukseen, pyykkäsimme ahkerasti, ja illat oli varattu sukulaisten ja ystävien tapaamisiin.

Ilomme siitä, että keltakuumerokotukset olivat WHO:n mukaan voimassa eliniän, oli valitettavasti ollut ennenaikainen. Hamburg Süd -laivayhtiö ilmoitti, ettei kaksitoistavuotiaita rokotuksiamme hyväksytä, koska Brasilian satamaviranomaiset eivät piitanneet Maailman terveysjärjestön, Etelä-Amerikan maiden terveysviranomaisten saati Suomen Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksen päätöksistä. He inttivät yhä, että rokotteiden pitää olla pistetty alle kymmenen vuotta aiemmin. Reseptien ja piikitysten järjestämiseen jäi vain pari päivää.

Piipahdin siskosten hemmottelupäivänä Helsingissä Yliopiston Apteekkiin kysymään, josko heillä olisi jo influenssarokotteita. Olihan niitä, tuhansia, muttei e-reseptissämme mainittua merkkiä. Sitä ei ollut vielä koko Suomessa. Oli siis hankittava uudet reseptit toisenmerkkiselle rokotteelle. Opimme, että lääkäriltä pitää pyytää resepti muodossa: ”Kausi-influenssarokote + vuosiluku”. Silloin apteekki voi myydä influenssarokotteet, joita heidän hyllyssään sattuu

olemaan. Keltakuumereseptit saapuivat mainittuun Mannerheimintien Apteekkiin vielä samana iltana, mutta puutelistalla oli vaihteeksi influenssarokotteet...

PALUUJÄLKIÄ LÄNTTÄ KOHTI

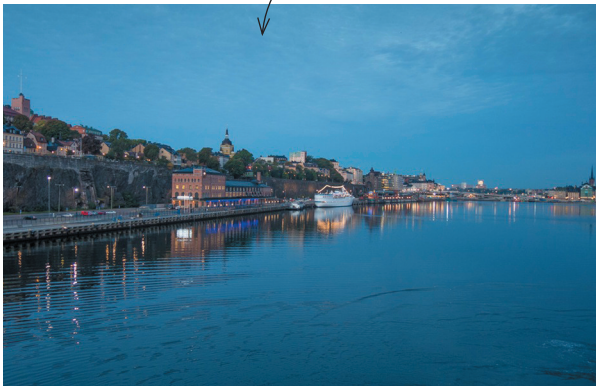
Lähtöaamuna kaikki oli rokotussoppaa myöten valmista uuteen seikkailuun. Sisko ja ja hänen siippansa kyyditsivät meidät Amerikan-matkamme ensimmäiseen etappiin, Espoon Lommilaan - samaan paikkaan, mistä he olivat poimineet meidät Aasian-matkan päätteeksi viisi kuukautta aiemmin.

Halasimme hyvästit, kiipesimme Onnibussin kyytiin ja kohta kurvasimme jo Turun Aurakadulle. Sitten vain joen rantaa pitkin kohti Viking-terminaalia ja kajassa odottanutta Grace-laivaa.

Aasiasta palatessamme olimme matkustaneet samaa reittiä päinvastaiseen suuntaan ankkurikannella, syvällä autokansien alla. Nyt hyttimme sijaitsi hulpeasti kahdeksannella kannella. Olimme saaneet hyvän tarjouksen: risteily oli maksanut vain parikymppiä, tosin aika ei riittäisi Tukholmassa vierailuun. Pelkkä meno olisi meille riittänytkin, mutta sepä olisi maksanut kuutisenkymppiä.

syysaamu Tukholmassa

Viaby-visitioita

Pyhä Drottens syysasussaan

Baran rauniokirkko "sisältä"

Tutkimme Oscar à la Carten ruokalistaa ja päätimme aloittaa seitsemän kuukauden rupeaman tyylikkäästi kuohujuomaa, porocarpacciota ja katkarapuja, kenties sinisimpukoitakin nautiskellen. Istuimme maistelevaan proseccoja ja teimme tilauksen. Katkaravut olivat loppu, kuten myös sinisimpukat, ja poro oli vaihtunut naudaksi. Carpaccio sentään osoittautui erinomaiseksi.

SATUMAISTA SAARTA KOHTI

Valot tuikkivat kerrostalojen ikkunoissa, lahdella kelluneissa laivoissa ja katujen varsilla – ja kertautuivat Strömmenin tyvenessä pinnassa. Aamu oli ihmeen lämmin. Viikkarin ulkokannella tarkeni hyvin pelkissä farkuissa ja T-paidassa! Hämärä antoi lopulta periksi, ja auringon ensisäteet sytyttivät kalliorinteillä lämpimän punerviini ja kellerviini sävyihin sonnustautuneet puut loistamaan. Syksyinen Tukholma oli kaunis.

Slussenin jättimäisten työmaiden vuoksi bussi Stockin Cityterminaleniin kiersi Hammarby sjöstadin kautta, ja tavallisesti vartin vienyt matka venyi yli puolituntiseksi. Myöhästyimme Nynäshamnin linjurista viidellä minuutilla, ja seuraavaa autoa piti odottaa pari tuntia. Olipahan aikaa nauttia aamiaista rauhassa.

Tarkastettuumme aseman kehnonpuoleiset kaffelavaihtoehdot painelimme läheiseen 7-Eleveniin. Ne olivat tulleet tutuiksi monista aamupaloista Aasian-matkalla. Istahdimme wrappeinemme puodin aurinkoiselle terassille. Varpusparvi pölähti saman tien seuraamaan einehtimistämme hyvin tarkkaavaisesti. Sitten pensasaidan juuressa vilahti laikulehmän värinen rotti! Se oli kaivanut puskiin juureen varsin mittavan tunneliverkoston lajitovereineen. Enpä olisi arvannut, että matkamme luontoelämykset alkaisivat jo Tukholman keskustassa!

Linja-auton käännettyä keulansa kohti etelää ikkunasta aukesi kauniita maalaismaisemia: hevosia ja lehmiä laitumilla, pari hiirihaukkaa aidan seipäillä ja sillan alle levittäytyneessä ruovikkoisessa kosteikossa laulujoutsenperhe. Matka sujui joutuisasti, eikä Nynäshamnissakaan tarvinnut odotella. Linjurin ja autolautan aikataulut olivat synkassa.

HANSAHISTORIAA JA RAVINTOA KAUNEUDENNÄLKÄÄN

Visbyn keskiaikainen kehämuurin ympäröimä keskusta oli valloittava! Unesco oli luetteloinut paljon mitättömämpiäkin maailmanperintökohteita. Visby oli ollut tärkeä Hansaliiton keskus 1100-1300-luvuilla ja osa Tanskaa siitä eteenpäin 1600-luvulle saakka. Tuon EU:ta edeltäneen eurooppalaisen kauppaliiton reitit olivat kulkeneet Pohjois-Saksasta ja Puolasta Tukholmaan, sen ajan Tallinnaan eli Rääveliini ja aina Venäjän Novgorodiin saakka. Hansaliiton hiivuttua saarella lienee ollut rauhallisempaa, mutta 1800-luvulta alkaen siitä oli alkanut kehittyä yhä tärkeämpi turistikohde.

Valtaosa Visbyn upeista kirkoista oli rakennettu jo Hansaliiton vuossadoilla. Lyypekkiläisten kerrottiin tuhonneen niitä vuosituhatien puolivälissä. Niitä oli ryöstetty ja poltetu tai käytetty rakennustarpeina ja rakenteiden varaosina. Piskuisessa muurin rajaamassa keskustassa olikin lukuisia kirkkojen raunioita, kuten Pyhän Katariinan, Pyhän Klemen sin, Pyhän Drottensin ja Pyhän Larsin kirkon jäänteet. Pyhän Hansin ja Pyhän Perin erikoisesta yhdistelmäkirjokosta oli jäljellä vain muutama muratin peittävä seinä, tuettu kaariportti, yksi pilari ja jokunen pylvään jalusta. Silti, ellei peräti siksi, se oli edelleen hyvin kaunis.

Kaupungin kehämuuri oli Pohjois-Euroopan parhaiten säilynyt keskiaikainen kaupunginmuuri. Sitä oli ruvettu pystyttämään jo 1200-luvulla, ja kirkkoraunioiden lisäksi muurin sisäpuolella oli mitä viehättävin keskiaikainen kylä erikokoisine ja -värisine hirsipalkein tai rautatangoin tuettuine taloineen ja kapeine mukulakivikatuineen. Oli helppo kuvitella, miten ritarit olivat ratsastaneet kiiltävissä haarniskoissaan korskeilla hevosillaan liput hulmuten Skans-portista kaupunkiin.

Visbyn tuomiokirkko, Pyhän Marian kirkko, oli sekini peräisin jo 1200-luvun alusta. Sen yläpuoliselle jyrkän teelle pääsi kapuamaan portaita pitkin, ja sieltä oli hienot näkymät vanhaan kaupunkiin. Jyrkännettä kutsuttiin kermahyllyksi. Hyllyn pikkuruisten talojen kuivakäymälät olivat jo aikaa sitten vaihtuneet vesikloseteiksi, ja noista pikkuasumuksista pyydettiin hiuksia nostattavia neliöhintoja.

Oskari oli bongannut meille yöksi suloisen B&B:n, Mullbärsgården. Emme olleet sitä varatessamme edes ymmärtäneet, miten hauskasti se sijaitsi liki kaupunginmuurissa kiinni. Söimme kaupasta haalitun illallisen sekä talon tarjoaman aamiaisen terassillamme muurin yllä ja katselimme elämänmenoa Almdalenissa, joka oli joskus ammoin ollut kaupungin satama. Nykyään se oli sievä puisto, jonka lammen olivat vallanneet puistotiput ja kävelytiet koiran ulkoiluttajat, lastenrattaita työnnelleet pariskunnat ja Uppsalan yliopiston Visbyn kampukselle kiiruhtaneet opiskelijat.

MURUNEN JURMOA, RIPAUS ÖRÖTÄ JA AIMO ANNOS OOLANTIA

Lähdimme tutustumaan Pohjois-Gotlantiin ja Fårön saareen Micken kolmenkympin vuokrafolkkarilla. Matkan varrella kävimme tutustumassa Gotlannin suurimpaan luonnonsuojelualueeseen, Hall-Hangvariin. Melkein Kolin kansallispuiston kokoinen alue piti sisällään kalkkikivijyrkänkaita, kosteikkoja, alvarimaastoa, matalaa männikköä ja harvinaisia kalkinsuosijakasveja, kuten kylmänkukkia ja kämmeköitä. Kivirannoilla kasvoi merikaalia ja merisinappia, ja merikotka kilkutteli tervehdyksensä männikön takaa.

Keräsimme Fårösundin lcasta lounaan mukaan ja jatkoimme lossilla Fåröhön. ”Joku fåröläinen” oli rakentanut kilometritolkulla komeita kiviaitoja pitkin poikin saarta. Ja kuten saaren nimikin antoi ymmärtää, siellä oli paljon harmaita lampaita. Mutta Fårö tunnettiin erityisesti häkellyttävistä raukkirannoistaan.

Neljäsataakolmekymmentä miljoonaa vuotta sitten, siis kauan ennen dinosauruksia ja nykyisin tunnettuja mantoja, oma Baltican mantereemme oli levännyt tropiikissa. Niiden leveysasteiden lämpimissä vesissä oli tunnetusti koralleja. Gotlannin kalkkikivi olikin syntynyt menneiden aikojen korallieläinten rakentamista riutoista. Raukit taas olivat ”kalkkikivipatsaita”, jotka olivat kestäneet meren ja tuulen eroosiovoimia paremmin kuin niitä ympäröinyt kiviaines.

Gamla hamnissa meitä vastaan käveli pieni porukka. Se ohitti meidät kaukaa rantaan mennessämme. Ryhmä meri-

metsoja istui rannan ulommilla pikkuraukeilla. Lounastimme kahden kesken matalan liuskekivipohjaisen ja hyvin kirkasvetisen järven rannalla. Kesän matkailusesonki oli selvästi ohi.

Jatkoimme Fårön luoteisrannalle, joka oli koko Ruotsin suurin raukkialue. Siellä seisoivat kuuluisat kohteet nimeltä Digerhuvud, Helgumannen ja Langhammars. Helgumannen rannassa oli raukkien lisäksi pikkuruinen yhä käytössä ollut silakkasatama. Langhammarsin raukkialue oli karun rannikon tuulentuivertamassa kärjessä, ja sen komeat korkeat raukit toivat elävästi mieleen Pääsiäissaarten Moai-patsaat.

Kävimme myös Fårön koilliskärjen majakalla. Söpö torni oli rakennettu 1847, mutta sen juuressa olleet sievät talot olivat asuttuja, eikä niihin valitettavasti päässyt vierailemaan.

RUSKAA, RAUHAA JA RUKOUSHUONEITA

Ajellessamme takaisin lossille tien varren kyltit kiinnittivät huomiomme. Yhdessä luki, että jonotusaika lautalle oli noin puolitoista tuntia. Seuraavan kohdalta olisi mennyt vielä tunti. Siitä oli lauttarantaan vielä nelisen kilometriä.

Gotlanti oli kuin Jurmon, Örön ja Ahvenanmaan risteytys. Kuten niissä, myös Gotlannissa ja etenkin Fårössä puhalteli raikas merituuli, oli tilaa ajatuksille, ja rauha oli käsin koskeltavaa. Ja samalla tavoin myös kesäiset lauttajonot olivat pitkiä. Voimme hyvin kuvitella saarten keskikesäisen säpinän, kun ravintoloihin ei mahdu, majoituspaikat ovat täynnä ja hinnat pilvissä. Sama päti myös omaan saaristoomme, tosin selvästi pienemmässä mittakaavassa.

Jatkoimme Sliten läpi etelään. Siellä oli yksi Euroopan suurimmista sementtitehtaista, ja kylän keskellä oli kaksi valtavaa ammottavaa kalkkikaivantoa. Niiden jälkeen käännyimme taas pikkuteille. Kirkkoja ei ollut pelkästään Visbyn vanhassa keskustassa vaan viljalti kaikkialla Gotlannissa. Jos kylässä oli jokunenkin savu, siellä oli myös kirkko. Esimerkiksi: käännyttyämme Bälän kirkon kohdalta vasempaan ja Vallstenan kirkon jälkeen oikeaan löysimme Baran kirkon rauniot metsikön keskeltä. Tuo 1200-luvulla rakennettu kirkko oli hylätty vain neljänsadan vuoden käytön jälkeen ja sen kauniit rauniot oli konservoitu liki sata vuotta sitten.

Aurinko alkoi jo pudota, kun kiiruhdimme kohti kuuluisaa jyrkännerantaa, Högklintia, vajaat kymmenen kilometriä Visbystä etelään. Käännyimme Hörsnen kirkolta oikealle, Dalhemin kirkolta vasemmalle ja Roman kirkolta taas oikealle. Kun Akebäckin kirkko häämötti oikealla, käännyimme vasemmalle ja Vallin kirkolta valitsimme jälleen oikean. Träkumlan kirkon jälkeen emme löytäneet karttaan merkittyä piskuista oikotietä, mutta käännyimme kohti Stenkumlan kirkkoa... Kaikissa Gotlannin kirkoissa vieraillessa saisi kulu-
maan muutaman viikon.

Ygnen Högklint oli puistattava kokemus! Getsvältanille eli pienelle vuohennälkä-nimiselle hyllylle pääsi jyrkkiä portaita myöten. Kapeat tasanteentapaiset viettivät reunaa kohti, ja sora vieri jalkojen alla. Hurja paikka oli saanut nimensä siitä, että vuohet hyppivät sinne silloin tällöin vihreämmän ruohon perässä. Syötyään hyllyn paljaaksi ne eivät päässeet enää ylös vaan kuolivat nälkään. Högklint oli ylimmillään liki puolensadan metrin korkeudella alhaalla velloneesta kivikkoisesta merestä ja oli kuulemma suosittu itsemurhapaikka. Uh!

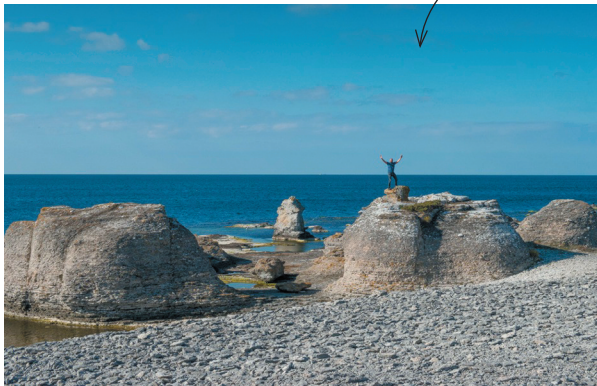
Högklintin luonnonsuojelualueella oli muun muassa kiinnostavia kävelyreittejä, mereen pudonneita jyrkänteen kappaleita ja ryövärin onkalo, jota 1700-luvulla vaikuttanut roisto nimeltä Jonas Nilsson Lilja (olisiko ollut suomalaista sukua?) oli pitänyt piilopaikkanaan. Mutta aurinko oli jo laskenut ja pian tulisi pimeää. Oli aika palata Visbyhyn. Emme olleet löytäneet hyviä yöpymisvaihtoehtoja muista kyllistä, joten olimme varanneet tarjoushuoneen tunnelmallisesta Slottsbacken-hotellista. Kävi ilmi, että siellä oli liukas wifi, mahtava aamiainen ja erinomainen palvelu! Hyviin puoliin kuului myös lyhyt matka aamuiseen auton palautukseen. Ainoa korjaamista vaatinut asia oli se, että hotellin nimikyltiä oli todella vaikea huomata pimeässä.

Gotlanti oli iki-ihana. Ihmettelimme, miksi olimme toteuttaneet Gotlanninreissu-unelmamme vasta näin myöhään? Ruotsin-matkailun ainoa huono puoli oli hintataso. Jouduimme maksamaan budjettia venyttäneet runsaat kuusikymppiä yöltä, vaikka olimme liikkeellä kesää hiljaisemmalla sesongilla. Paljon jäi nähtävää. Sinne pitää päästä uudestaan!

Helgumannenin pieni "fiskeläge"

Oskari antaa skaalaa raukeille

Muita koralleja

15

Färon kivimuureja ja lampaita

Hogkint

[EUROOPAN HALKI]

29.9.2016

16

Katulampuissa roikkuu sumuharsoja ja pimeydessä välkkyä valonauhoja: ikkunoiden ja autojen valonauhoja ja tievalojen nauhoja. Kotoinen Otava, Iso karhu, valvoo matkaamme pohjoistaivaalla. Saksalainen Flixbuss kuskaa meitä Köpiksestä Hampurin kautta Rotterdamiin alta kahdeksalla-kympillä, ja samalla säästyy yöpymiskulu. Nukkumiseksi bussiyön viettoa ei voikaan kutsua, vaikka auto on siisti ja lämmin, ei juuri kolise tai rämise, tiet ovat suoria ja sileitä ja maasto aakeeta laakeeta.

Saavuimme aamuviiden lautalla Oskarshamniin ja jatkoimme bussilla Kalmariin. Siellä vaihtaisimme Øresundstågiin eli Kööpenhaminan-junaan, kunhan ensin yöpyisimme tuomio-kirkon torin nurkalla Calmar Stadshotellissa ja tutustuisimme pikaisesti kaupunkiin.

Ihastelimme keskiaikaisen kaupungin tunnelmaa: kaupunginmuuria, aistikkaita rakennuksia ja askelten hiomia mukulakivikatuja. Viimeksi mainituissa oli huonotkin puolensa. Jokainen joskus korkokengillä mukulakivillä kulkenut tietää yhden ja pyörillä varustettua laukkua tai muuta vempelettä ohjastanut tuntee toisen. Onneksi repuissa oli varsin robustit renkaat ja niiden kiinnityksen kiristämiseen sopiva työkalu.

LINNAREISSU

Kalmarin Unioni muistui mieleen peruskoulun historiantunneilta. Tanska, Ruotsi ja Norja olivat allekirjoittaneet ensimmäisen Unioni-sopimuksen Kalmarin rantalinnonmuurien sisällä 1397. Idea oli ollut, että yksi hallitsija ja yhteinen ulkopolitiikka lähentäisivät kuningaskuntia ja liitto olisi vahvempi vastavoima Saksan kaupunkivaltioiden Hansaliitolle.

Kalmarin linna oli pystytetty Tanskan rajalle pienelle Kalmarin salmen saarelle. Kun linnaa edeltänyt kivinen puo-

lustustorni oli joskus 1100-luvun loppupuolella rakennettu, osa nykyisen Ruotsin alueista oli vielä kuulunut Tanskalle. Linnoitusta oli kohennettu uusilla torneilla vuossatojen ajan, eikä 1600-luvulla valmistuneesta nykyaikaan säilyneestä renessanssipalatsista enää juuri erottanut alkuperäisiä rakenteita. 1658 solmitun Roskilden rauhansopimuksen jälkeen tuo Ruotsin tärkein sotilasvarustus oli käynyt turhaksi, kuninkaalliset vierailut olivat vähentyneet ja kaikkein huppeimpiakin saleja oli ruvettu käyttämään vähemmän arvokkaisiin tarkoituksiin, kuten vankiselleinä ja varastoina. Jonkin aikaa siellä oli toiminut jopa viinatislaamo.

Torstaiaamupäivällä linnassa ei ollut ruuhkaa, ja onnistuimme väistelemään harvoja muita turisteja ja paria koululaisryhmää aika hyvin. Linnan koreissa saleissa sai tutustua eri säätyjen elämään keskiajalla. Aatelisilla ja papistolla näytti olleen mukavat oltavat. Esimerkkiruokapöydät notkuivat herkuista ja turkisviittojen alla oli tarjennut, vaikkei kakluuneja ollut ihan joka huoneessa ollutkaan. Palvelusväen puolella, keittiön höyryävien patojen ja valtavan uunin äärelä, oli tainnut olla turhankin kuumat paikat.

Muutamiin linnan saleista oli pystytetty taidenäyttelyitä. Esillä oli mediataidetta ja mielenkiintoisia lasiteoksia. Ennen

"Edessä vain merta ja taivasta. Niiden välissä ääretön horisontti. Se jatkuu täydet 360 astetta ympäriinsä. Joskus kaukana taivaanrannan autereessa häämöttää toinen laiva, pari kertaa jopa pieni purjevene, mutta yleensä - ei mitään. Meri on tummansininen ja alla on vettä käsittämättömät neljästä viiteen kilometriä. 'Matalikkojen' kohdalla Navionixin kartta-sovellus näyttää sataakahtakymmentä metriä, kun tie vie mahtavan vedenalaisen vuoriston yli."

Tiellä - Konttilaivalla Amerikkaan on kiehtova kertomus matkasta Euroopan läpi, Etelä-Amerikan ympäri ja Alaskan Kodiakinsaarelle erityisesti luontoon ja historiaan tutustuen. Kansien välistä löytää kosolti ideoita ja vinkkejä oman unelmamatkan toteuttamiseen ilman ainuttakaan maksettua mielipidettä. Konttilaivalla Amerikkaan on Tiellä-trilogian toinen osa. Ensimmäisessä osassa reissataan Siperian-Junalla Kiinaan ja jatketaan Aasian läpi Indonesiaan. Viimeisessä osassa suunnataan Etelä-Koreasta muun muassa Australian ja Uuden-Seelannin road tripeille sekä Indonesiaan, Filippiineille ja Japaniin.

